

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Stimvlvs Compvnctionis, Et Soliloqvia

Juan <de Jesús Maria>

Coloniae, 1611

De desperatione, quam aliquando peccator incurrit. Cap. 12.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45624

De desperatione, quam aliquando peccator incurrit.

CAP. XII.

Considera, fili, quia non est aliud nomen sub caelo, praeter meum, in quo te oporteat saluum fieri. Noli errare spem tuam ponens in rege Aegypti, qui est baculus arundineus, super quem si quis innitatur, perforabit manum eius. Ego vicium mundum, mortem, & infernum, & propterea qui me offendit, & confugere curat ad fauores & delicias hominum, qui non sunt confortes victoriae meae, incidit in deiectionem animi, quae poena acerbissima est. Caret gratia mea, quae generat spem viuam aeternorum bonorum, & videns se nihil dignum aeterna vita operari, frangitur, & debilitatur, usque ad tristissimam desperationem, quae statum damnatorum repraesentat. Hic est fructus ambitionis quaerentis honores hominum, quorum nomina in terra scribuntur. Hic est fructus auaritiae, quae infatiabili cupiditate in terra thesaurizat. Hic est fructus luxuriae, quae inebriatur delectationibus carnis, & non cogitat purissima gaudia Spiritus mei. Hic est fructus irae, quae facit veloces pedes hominum ad effundendum sanguinem.

languinem, & non curat numerari inter
mites seruos meos, qui possidebunt vi-
uentium terram. Denique hic est fructus
omnium peccatorum, quando malitia
crescit, & anima horret bonum, per quod
ad vitam æternam peruenitur. Quid ergo
agis, fili? Cur iaces in statu lamentabili, i-
nimitiæ meæ, quæ producit fructum
desperationis accelerans mortem, & in-
fernum? Quomodo non misereris anime
tuæ languentis præ defectione virium?
Considera dissolutionem tuam, & furo-
rem, quo curris ad flammam, deposita
cura salutis æternæ, quasi non supersit ti-
bi spes. Stulte agis, fili, cadens animo, ne-
que cogitans, me omnipotentem esse, &
de luto facis. Projice de medio tui sordes
& pondera peccatorum, quæ dorsum in-
curuant, & in desperationem impellunt,
& suspira ad me auctorem spei, & redem-
ptionis tuæ: & liberaberis à seruitute ni-
mis dura, qua opprimeris, & respirabis ad
auram Spiritus mei, qui viuificabit ossa
tua. Conuertere ad me per opportunam
pœnitentiam, quæ salutarem tristitiam
secundum Deum generat, & simul læti-
ficat animam in me renascentem, & à me
recipientem pignus hæreditatis æternæ.
Sic sperabis, & sollicita anima tua nauigans

gans per mare magnum fundabitur iacta anchora spei firmissime, quā ego acquisiui tibi pretiosissimo sanguine & inestimabili charitate mea.

De infidelitate, quam periculum est, ne peccator incurrat.

CAP. XIII.

EGO Altissimi Dei filius sum lux mundi, & iusto iudicio punio peccatorem qui odit me, interioribus tenebris, quibus obscuratur intellectus. Quod malum admodum graue & formidabile est, ut aliquando infelix peccator multiplicando delicta in tantum à vera luce recedat, ut infidelitatem incurrat. Recessit à me, & dilexit bona terrena plusquam me: ex quo fit, ut deprauata voluntas ita corrumpat verum iudicium intellectus, ut tandem fidem catholicam amittat. Sic videre poteris, fili, quid acciderit peccatoribus multis, qui cum prius in me credidissent, aggravando peccata auaritię, superbię, gulę, aut luxurię, errauerunt à fide, & inseruerunt se doloribus multis. Væ illis, qui oderunt purissimam lucem meam, qua bonum æternum, & incommutabile cognoscitur, & bonis creatis anteponitur!

Melius